

at deri har været stor Velsignelse. Deres skriftlige Andragende udtrykker dette til Slutning saaledes: „Vi tro, at der er Velsignelse ved, at disse store Midler skaffes frivilligt. Hidtil har Kirkestyrelsen og den kirkelige Stilling i det hele, derunder ikke mindst Folketingets konsekvente Stilling over for kirkelige Spørgsmaal i Kjøbenhavn, virket ansporende paa Menighedens Frivillighed, der er den store Bærer af hele Kirkefondets Virksomhed. Skal denne fortsættes saaledes, at det bliver muligt ogsaa fremtidig at skaffe Midler til den nødvendige Udvidelse af Kirkens Rammer og til Bekostning af Kirkernes Drift uden at bebyrde Statskassen og Kommunen, vil det være nødvendigt, at der ved en eventuel ny Kirkelovgivning træffes saadanne Bestemmelser, at ikke Kirkefolkets Interesser for disse kirkelige Opgaver lammes og Lysten til at bære de økonomiske Byrder svækkes“.

Da vi fik denne Henvendelse, som vi naturligvis studsede ved, maatte vi undersøge, hvorledes det nuværende Forslag da stillede sig til hele denne Bevægelse, og der kommer jeg til at opfordre den højtærede Minister til at give nogle nærmere Oplysninger for at forklare dette Forhold. Efter Forslagets § 13 skal man for Fremtiden, naar man vil opføre en *ny* Kirke, oplyse, at der paa Forhaand er tilvejebragt eller stillet „fuld Sikkerhed“ for Tilvejebringelsen af en Vedligeholdelses- og Driftsfond for Kirken af mindst den og den Størrelse, eller at der foreligger betryggende Garanti for, at de fornødne Midler til Dækning af samtlige Udgifter ved Kirkens Vedligeholdelse og Drift ud over, hvad der kan udredes af dens egne Indkomster, ville blive udredede uden Ligning paa Menigheden. Det vil jo ses, at i det Tilfælde, at man vil bygge en ny Kirke, vil det blive overordentlig vanskeligt at tilvejebringe fuld Sikkerhed for, at de fornødne Midler ikke blot til dens Opførelse men ogsaa til dens fremtidige Drift, saa længe den overhovedet bestaar, ville kunne skaffes til Stede uden at der nogen Sinde forekommer nogen Ligning paa Menigheden. En saadan Garanti vil det blive omtrent umuligt at give, og derfor frygter man for, at denne Bestemmelse vil faa den Betydning, at den vil slaa Bom for, at der overhovedet for Fremtiden opføres ny Kirker. Kirkefondet har hidtil kunnet opføre ny Kirker og har kunnet bekoste disses Drift, og det nærer ingen Frygt for, at det ikke ogsaa vil kunne gøre det i Fremtiden. Men hvis det,

den Gang det begyndte sin Virksomhed, skulde have lagt en fuld Garanti paa Bordet for, at det bestandig vilde have Midler til Raadighed til Kirkernes Drift uden Ligning paa Menighederne — ja, i saa Tilfælde vilde det jo aldrig have kunnet faa begyndt. Det er en Ting, man frygter for med Hensyn til de ny Kirker, og det vilde derfor være godt, om den højtærede Minister kunde befri de kirkeligsindede Folk, som ønske ved frivillige Bidrag at bære den Virksomhed frem, fra denne Frygt.

Det andet er Spørgsmaalet om de *gamle*, de bestaaende Kirker. I § 11 i Forslaget siges der, at Udgifterne til Vedligeholdelse og Driften, for saa vidt Kirkens egne Midler ikke ere tilstrækkelige, paa hvile Menighedens Medlemmer, og i § 16 siges der, at naar der bliver Underskud, skal dette lignedes paa Menigheden, og endelig siges der i § 19, at i Kjøbenhavn og paa Frederiksberg skal Beløbet fordeles ikke paa den enkelte Menighed, men paa hele Byen overensstemmende med, hvad Folketinget vedtog i Lov af 1ste April 1888. Nu siger man: Men hvorledes vil dette virke over for de Kirker, som ere opførte af Kirkefonden? Kirkefonden ejer disse Kirker, men har stillet dem til Folkekirkens Disposition. Kirkefonden lønner Præsterne, og det har hidtil været muligt, fordi der er indkommet Midler nok ved private frivillige Bidrag, da man vidste, der ikke kunde komme Bidrag ad anden Vej. Men i det Øjeblik vi nu bestemmer her, at de bestaaende Kirkers Underskud, naar der ikke kommer Penge nok ind, skal lignedes paa Menigheden, saa er det jo klart, at Sporen til at yde frivillige Bidrag falder bort. Folk maatte jo være underligt beskafne, om de vilde sige: Ja, ganske vist behøve vi ikke at yde Bidrag, for Pengene kunne skaffes til Veje alligevel ved Ligning, men vi ville alligevel have den Fornøjelse at betale Pengene, skønt det er ganske unødvendigt. Det er en Selvfølge, at de aller fleste ville sige: Naar det er saaledes, ville vi naturligvis hellere anvende vore Penge til andre Formaal, hvor det er nødvendigt, at der ydes frivillige Bidrag, og det vil kun være ganske enkelte meget idealistiske Mennesker, der alligevel ville blive ved at betale til Kirkefonden. Men dernæst siger Kirkefondens Bestyrelse — og det forekommer mig med fuld Ret —: Naar vi have kunnet faa disse Penge, er det, fordi der i kirkelige Kredse har været Tillid til Kirkefondens Bestyrelse, som skal forvalte disse Midler, bestyre Kir-